

[Ole Espersen]

sagen var færdig, og før man kendte ombudsmandens konklusion. Det skal her erindres, at der ikke er nogen forpligtelse til at lade ombudsmandens behandling få denne opsættende virkning. Der er i øvrigt partier her, der har kritiseret regeringen for at have anvendt for megen tid, før man udviste Martinez.

Den socialdemokratiske gruppe finder, at det er både korrekt og godt, at regeringen på denne måde har tilsikret Martinez ikke blot den behandling, han har krav på, men også en behandling, som derudover giver retsgarantier, der ikke for tiden er noget krav på efter den gældende lovgivning, ikke noget krav i den forstand, at deres udnyttelse skal have opsættende virkning.

Jeg skal også nævne, at regeringen ventede på den afgørelse, som blev truffet af den europæiske menneskerettighedskommission, før beslutningen om udvisning blev effektueret.

En anden ting, som også har gjort, at sagen har været langvarig, men som også er et udtryk for, at regeringen har taget begge sider af de alvorlige aspekter ind i sine overvejelser, er det forhold, at man forsøgte at finde andre lande, hvortil man kunne udvise Martinez, fordi Martinez, som vi ved, selv foretrak at blive udvist til et andet land end Mexico. Det var også tidkrævende, men vores gruppe mener, at det har været særdeles rimeligt at anvende den tid, inden man foretog udvisningen, ud fra Martinez' ønske om at få undersøgt disse muligheder. Men på trods af disse bestræbelser lykkedes det altså ikke at få et tredjeland til at tage imod Martinez.

Når den socialdemokratiske gruppe foretager en samlet afvejning, kommer vi til den opfattelse, at justitsministeren og regeringens sikkerhedsudvalg på rimelig måde har taget hensyn både til Martinez' person og til statens sikkerhed.

Det spørgsmål, som sagen så rejser, for så vidt angår det mere lovgivningsmæssige, er, om de retsgarantier, som regeringen rent faktisk lod spille en rolle og lod få opsættende virkning, i en eller anden form bør indbygges i dansk ret, således at man for fremtiden sikrer udlændinge en klarere retsstilling, uden at sikkerhedshensyn tilsidesættes.

Dér har den socialdemokratiske gruppe med tilfredshed bemærket, at justitsministeren mener, at tiden er inde til en kritisk gen-

nemgang af den danske udlændingelovgivning.

Det gælder specielt, om der bør indføres domstolskontrol eller en anden form for uvildig kontrol med behandlingen af udvisnings-sager. Med den nuværende formulering af loven er der i virkeligheden ikke mulighed for en sådan kontrol, for naturligvis er det rigtigt, når ombudsmanden har påpeget, at det skøn, som er fastlagt i udlændingelovgivningen, er så vidt, at en domstol reelt ingen mulighed har for at efterprøve skønnets udøvelse. Det ville naturligvis også have betydet, at en afventen af østre landsrets afgørelse af den sag, der var anlagt mod justitsministeren, ikke ville have haft interesse, fordi østre landsret ikke ville kunne være kommet til det resultat, at en udvisning i denne situation ikke lå inden for skønnet, således som ombudsmanden også konkluderede.

Vi kan altså tiltræde, at der er behov for en revision af fremmedloven, men en mere vidtgående revision – mere vidtgående i den forstand, at den ikke blot skal berøre tilfælde som det, der er genstand for forespørgslen i dag. Vi finder, at det oplæg, som indeholdtes i justitsministerens redegørelse, er udtryk for en betydelig åbenhed både i forhold til den problematik, som Martinezsagen har rejst, og i forhold til tidligere sager og sager af en anden karakter vedrørende udlændinge. Jeg er enig i, at vi naturligvis ikke, når vi diskuterer netop denne sag, må glemme, at der hvert år sker udvisning af et meget betydeligt antal personer, som med rette kan føle, at de har opnået en betydelig tilknytning til landet. Derfor finder vores gruppe, at det er rimeligt at foretage en generel gennemgang af alle disse problemer, ikke blot en gennemgang af den situation og den situations problemer og regler, der er relevante i de tilfælde, hvor det er statens sikkerhed, der er tale om.

Vi er også enige med justitsministeren i, at et sådant arbejde rummer spørgsmål, som er alvorlige og komplicerede, og vi forstår, at arbejdet må blive omfattende, og at det derfor kan tage en vis tid. Men hvad der er væsentligt at mærke sig, er, at justitsministeren også i sin redegørelse gav udtryk for, at der kan være grundlag for, hvis udvalgets arbejde i øvrigt gør det muligt, at overveje, om man ikke, før man når frem til det endelige resultat af undersøgelserne, altså før en rigtig lovændring kommer på tale, skal se på, om